

Когато заспиме, тя ще дойде на Карабаиръ и съ хладна ржка ще милва челата ни, изгорѣли отъ черъ пекъ.

Дѣдо Златане!

Дано кучето заспи и не изрѣмжи да ме разбуди. Азъ ще сънувамъ, че Ганкината ржка ме гали. Ще виждамъ нейнитѣ дълбоки черни очи, надвесени надъ мене да ми приказватъ. И ще чувамъ маминия гласъ:

— Идвай понѣкога на гроба ми — да те видя!

Въ Ганкинитѣ очи сякашъ трепери голѣмата мамина обичъ къмъ мене.

Какъ е хубаво нощемъ на Карабаиръ! Отъ тукъ се вижда цѣло широкото Дунавско поле, разтопено далечъ нѣкъде въ звездна широта. А на дѣсно черкиевскитѣ високи моголи съ едновременния мѣнастиръ „Свети Никола“. Той гледа съ червени очи спятъ ли прималнѣлитѣ отъ трудъ и огънь тузлучени. Долу е нашето малко село, надъ което е разперила криле сива мъгла и го е приютила като квачка пиленцата си:

— Клопъ! клопъ!

— Клю! клю!

Наоколо кръстци. Сякашъ голѣми черни птици съ отпуснати криле, накацали по стърнището. Отлѣво гората тайно шумоли. Кой знае, какви страхотии иска да ни разправи тя. Нали съ очитѣ си е видѣла изтрѣпналия ножъ